

Конспекти на съобщенията от конференцията за Ден на Възпоменанието
24-27 май 2024 г.

ОБЩА ТЕМА:
ХРИСТИЯНСКИЯТ ЖИВОТ

Първо Съобщение

Вътрешното значение на християнския живот

Четене на Писанието: Йоан 14:21, 23; 2 Кор. 2:10; 4:6-7

- I. Християнският живот е живот на живия Христос; нашето живеене трябва да бъде Христос, а начинът да живеем Христос е да обичаме Христос – Фил. 1:19-21a; Гал. 2:20:**
- А. Ние можем да живеем Христос, като обичаме Христос до краен предел; ако не обичаме Христос, няма да можем да Го живеем, а да Го обичаме е най-добрият начин да съсредоточим цялото си същество върху Него – 2 Кор. 5:14; 1 Йоан 4:19; Фил. 1:19-21a; Марк 12:30; Отк. 2:4-5; Йоан 14:21, 23; 21:15-17; 1 Пет. 1:8; 1 Кор. 2:9; 16:22.
 - Б. Да обичаме Бог означава да насочим цялото си същество – дух, душа и тяло, със сърцето, душата, ума и силата си (Марк 12:30) – абсолютно върху Него, тоест да оставим цялото ни същество да бъде превзето от Него и изгубено в Него, така че Той да стане всичко за нас и да сме едно с Него практически в ежедневието си.
 - В. Когато Го обичаме, „Духът изследва всичко, дори Божиите дълбини“ (1 Кор. 2:10); гръцката дума за *търсене* се използва по отношение на активно изследване, което има предвид точно познание, придобито не чрез откриване, а чрез изследване; Божият Дух изследва дълбините на Бог относно Христос и ни ги показва в нашия дух за нашето осъзнаване и участие.
 - Г. Да живеем християнски живот означава да обичаме Исус, Божия Син, така че да бъдем обичани от Отец и Сина и да се наслаждаваме на проявлението на Сина в нас и на Тяхното идване при нас, за да направят Те общо обиталище с нас – Йоан 14: 21, 23.
 - Д. Християнският живот е живот на любов към Бога и любов един към друг със Самия Бог като нашата любов; Христос живя на този свят животът на Бог като любов и сега Той е нашият живот, за да можем да живеем същия живот на любов в този свят и да бъдем същите като Него в Неговото търсещо изгубените и грешнико-спасяващо пътуване на служение – 1 Йоан 4:16-19; Лука 10:25-37; 19:10; Еф. 4:20-21; препр. Гал. 5:13-15.
- II. Да живеем християнския живот означава да вършим всичко в личността на Христос, в Христовия лик – 2 Кор. 2:10; 4:6-7:**
- А. Гръцката дума за човек буквално означава „лице“, както в 4:6; отнася се за междуочието, погледът като фокусът на вътрешните мисли и чувства, който показва и изявява целия човек.
 - Б. Апостол Павел, който беше модел за вярващите (1 Тим. 1:16), беше човек, който живееше и действаше в Христовото присъствие, според междуочието на цялата Му личност, изразен в Неговите очи.
 - В. Винаги, когато сърцето ни се обърне към Господа, покривалото се отмахва от сърцето ни и ние можем да съзерцаваме Господа на славата с открито лице; всъщност нашето отвърнато сърце е булото; откритото лице означава едно открито сърце за съзерцаването на Божията слава в лицето на Исус Христос – 2 Кор. 3:16, 18; 4:6-7; 1 Царе 16:7; Еф. 1:18a.

- Г. Божията слава е в лицето на Христос и Неговото лице, Неговата личност, е вътрешно обитаващото съкровище в нашия дух – 2 Кор. 4:6-7; 1 Пет. 3:4.
- Д. Ние сме съдове от пръст, които са безполезни и крехки, но в нашия дух ние съдържаме едно безценно съкровище, лицето, личността на Самия Христос (2 Кор. 2:10; 4:6); в цялата вселена няма нищо толкова ценно, колкото съзерцаването на Исусовия лик (Бит. 32:30; Изх. 25:30; 33:11, 14; Пс. 27:4, 8; Отк. 22:4):
1. Само когато живеем в Неговото присъствие, гледайки Го в междуочието на Неговото същество, ще можем усетим, че Той е такова съкровище за нас; ако имаме някакъв проблем, просто трябва да Му Го споделим; Той е точно в нас и е с нас лице в лице – Фил. 4:6.
 2. Да видим Бог е равносилно на това да Го придобием, което означава да приемем Бог в Неговия елемент в нас, за да ни преобрази (Йов 42:5-6; Мат. 5:8); Самият Бог, когото гледаме днес, е завършеният Дух и ние можем да Го гледаме в нашия дух, за да попием Божието богатство в нашето същество и да бъдем под божественото преобразяване ден след ден (2 Кор. 3:18б; Мат. 14:22-23; Кол. 4:2).
- Е. Когато обръщаме сърцето си към Господа в нашия дух, за да Го съзерцаваме лице в лице и да Го излъчваме в другите (Ис. 60:1, 5), ние сме в процес на преобразяване в Неговия славен образ до деня, когато „ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, какъвто е“ – 2 Кор. 3:18-4:1; 1 Йоан 3:2; Откр. 22:4.

III. Да живеем християнски живот означава да ходим достойно за призиванието, с което бяхме призовани – Еф. 4:1-4:

- А. Първият елемент от ходене, достойно за Божието призивание, е да сме усърдни в запазването на единството на Духа като реалността на Тялото Христово, с преобразените човешки добродетели, укрепени от и със божествените качества – ст. 1-4:
1. В Духа на прославения Исус се намира преобразената човешка природа на Исус; да пиеш и да преливаш със единия Дух за едното Тяло означава да пиеш и да преливаш със Духа на Човека Исус, да пиеш и да преливаш със човешката природа на Исус с Неговите божествено обогатени човешки добродетели на смирение, кротост и дълготърпение, за да претърпяваме един на друг с любов – Йоан 7:37-39а; 1 Кор. 12:13; Деян. 16:7; Еф. 4:2-3.
 2. Ако призоваваме името на Господа и се храним с Него, ще се наслаждаваме на Исус като човек и всички добродетели на Неговата извисена човешка природа ще бъдат наши в Духа на Исус за практикуването на възстановения църковен живот в Духа на реалността като реалността на Тялото Христово – 1 Кор. 1:2; 10:3-4, 17; 12:36, 13; 16:13; Еф. 4:3-4а.
- Б. Вторият елемент на ходенето, достойно за Божието призивание, е да израснем в Христос, Главата, във всичко – ст. 15-16:
1. За да можем да израснем в Христос във всички неща за съграждането на Неговото Тяло, трябва да се наслаждаваме на Христос като нашия всеобхватен, универсален заместител за създаването на единия нов човек, така ние трябва да „чуем Него“ и да виждаме „Само Исус“ — Марк 9:7-8.
 2. Каквото или който не е Христос, Бог „уволнява“; Бог е заменил всичко в Своята старозаветна икономика с Христос – 1:1-8; Мат. 17:3-5; Кол. 2:16-17; евр. 10:5-10; 11:5-6; вж. Е. 22:20-25.

3. Когато Бог ни създаде, Той ни „нае“; когато ни постави на кръста, разпъвайки ни с Христос, Той ни „уволни“; когато Той ни възкреси заедно с Христос, Той ни „нае отново“, като ни създаде като един нов вид Богочовеци, ново творение на Бог като Негов съвкупен шедьовър, връщайки ни към първоначалното Му намерение, че сме създадени за Неговата слава, Неговото съвкупно изразяване – Бит. 1:26; Гал. 2:20; Еф. 2:6, 10, 15; Ис. 43:7.
- В. Третият елемент от ходенето, достойно за Божието призвание, е да научим Христос като реалността, която е в Исус – Еф. 4:20-24:
1. „Реалността е в Исус“ се отнася до реалното състояние на живота на Исус, както е записано в четирите евангелия; Исус живя живот, в който прави всичко в Бог, с Бог и за Бог; Бог беше в Неговото живеене и Той беше едно с Бог – ст. 20-21.
 2. В живота Си на земята Той установи модел, както е разкрито в четирите Евангелия; след това Той беше разпнат и възкръсна, за да стане животворящият Дух, за да може да влезе в нас, за да бъде нашият живот; ние се учим от Него, според Неговия пример, не чрез нашия природен живот, а чрез Него като нашия живот във възкресение – 1 Кор. 15:45б; Кол. 3:4.
 3. Обичайки Господа, влизайки в контакт с Него и молейки Му се, ние спонтанно Го живеем според калъпа, формата, модела, описан в евангелията; по този начин ние сме оформени, съобразни с образа на този калъп – това означава да научим Христос – Мат. 11:29; Рим. 8:29.
- Г. Четвъртият елемент от ходенето, достойно за Божието призвание, е да живеем в любов и светлина – Еф. 5:2, 8:
1. Ние трябва да участваме във и да се наслаждаваме на божествената природа (2 Пет. 1:4); божествената природа е това, което Бог е – Бог е Дух (Йоан 4:24), Бог е любов (1 Йоан 4:8, 16) и Бог е светлина (1:5); Духът е същността на Божията личност, любовта е природата на Божията същност, а светлината е природата на Божието изражение.
 2. Ние всички трябва да прекарваме достатъчно лично време с Господа, за да общуваме насаме с Него в нашия дух, така че да можем да бъдем изпълнени с Неговата любяща същност, за да може Той да пасе другите чрез нас, за да можем да бъдем изпълнени с Неговия сияещ елемент и другите да Го виждат в нас – Йоан 4:24; Лука 15:20; Мат. 5:15-16.
- Д. Петият елемент от ходенето, достойно за Божието призвание, е да живеем, бивайки изпълнени с дух, за да преливаме с Христос – Еф. 5:18:
1. Говоренето, пеенето, псалмопеенето, отдаването на благодарност на Бог и подчиняването ни един на друг в страха от Христос, са не само изтичането на това да сме изпълнени с духа, но и начинът да бъдем изпълнени с духа – ст. 19-21.
 2. Да бъдем изпълнен в духа означава да бъдем изпълнен с богатствата на Христос, за да можем да станем Христовата пълнота, Христовото преливане; като призоваваме Господа и четеме молитвено Неговото Слово, ние можем непрекъснато да Го приемаме като благодат върху благодат, за да станем Негова пълнота, Негово преливане – 3:8; 1:23; 3:19б; Рим. 10:12-13; Еф. 6:17-18; Йоан 1:16.

IV. Да живеем християнски живот означава да приемем дисциплината на Светия Дух:

- А. Бог иска да ни отнеме вкуса и да промени обонянието ни, като приемем дисциплината на Светия Дух, което е Божието изпразване от съд в съд за отстраняване на утайката, на остатъка на нашия природен външен човек, докато придобием чистия вкус на Христос и излъчваме чистия аромат на Христос – Йер. 48:11; 2 Кор. 2:14-15; СС 4:16; 4 Царе 4:8-9:

1. „Бащата на духовете“ ни дисциплинира чрез изпитанията и дисциплиниране, „за да можем да участваме в Неговата святост“ – Евр. 12:4-13.
 2. Тези, които никога не са преминавали през изпитания и дисциплина, не са била изправвани от съд в съд; така вкусът на утайката, остатъка на тяхното природно предразположение, техният външен човек, тяхното аз, остава в тях и миризмата им не се променя – Йер. 48:11; Рим. 8:28-29; П. П. 4:16.
- Б. Мария имаше литра миро, пълна с един литър мехлем от скъпоценен чист нард; когато тя счупи съда и го изля върху Господа, „къщата се изпълни с благоухание от мирото“ – Йоан 12:2-3; Марк 14:3; препр. П. П. 1:12.
- В. Литрата миро обозначава нашия външен човек, който трябва да бъде разчупен, за да може вътрешният човек да се прояви; Господ работи в нас и върху нас по толкова много различни начини, за да разчупи глинения съд, алабастровата литра, външната обвивка – 2 Кор. 4:7; Йоан 12:3, 24; Рим. 8:28-29.
- Г. Това, което сме по природа, не означава нищо; има значение само това, което Духът състави в нашето същество; дисциплината на Светия Дух унищожава нашия природен нрав и навици и внася състава на Светия Дух в зрялост и сладост; Бог заповядва на всичко в нашата среда да разруши това, което сме по природа, за да може да формира в нас нов характер, нов нрав и нови качества – Йоан 3:6; 2 Кор. 5:17; Гал. 6:15.
- Д. Има две основни причини да не бъдем разчупени:
1. Човек не е разчупен, защото той живее в тъмнина; във всичко, което му се случва, той прехвърля цялата вина върху другите хора или заобикалящата го среда; той няма откровение за Божията ръка и за това, че Бог е Този, който се справя с него – препр. Йов 10:13; Еф. 3:9.
 2. Човек не е разчупен, защото обича себе си твърде много; трябва да помолим Бог да премахне любовта ни към самите нас; всички недоразумения и неудовлетвореност произтичат само от едно нещо – скритото себелюбие.
- Е. Трябва да осъзнаем, че всичко, през което преминаваме, има само една цел – Божият живот да бъде освободен чрез нас и изразен в нас; нека нашият външен човек бъде разчупен до такава степен, че вътрешният човек да може да бъде освободен и изразен; това е скъпоценно и това е пътят на Божиите слуги – Йоан 12:24-26; 2 Кор. 4:12.